

DUHOVNO ŽIVLJENJE

75

Družinski
tednik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE

Weekly Review

LETO III AÑO
KNJIGA V. LIBRO

10 centavos

BUENOS AIRES

19 — I — 1935

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Splošna kulturna tedenska slovenska izseljenska družinska revija.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni o. g. govorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivecova, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.-- c/n (arg. pap. pesov), milres 20.--, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.--.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 9.-- (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.--, francoskih frankov 25.--, Lir 20.--, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.--, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.--.

Da sleherkemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah, in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočeni pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim giro, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco (Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL
BUENOS AIRES. ARGENTINA

Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Dr. Fr. Trdan, št. Vid nad Ljubljano:

Oj Triglav, moj dom...

(Nadaljevanje.)

V koči smo naleteli na dva hribolazca, ki sta bila nekoliko pred nami tja dospela. Gosposlična, srednjih let in ne najbolj prikupljive zunanosti, je prebirala "Planinski Vestnik" in se kratkočasila z dovtipi iz "Kikiriki", gospod pa je z vidnim zadovoljstvom pušil trabuko. Po prvem, kratkem medsebojnem pozdravu smo začeli obnavljati bolj in manj važne doživlja, je preteklega dneva; pri kapljici rdečega cvička pa smo že postali turistovsko zapeljivi. V prijetni družbi smo skoraj pozabili, da smo 1800 m nad morjem. Šele ko nas je kukavica na stenski uri opozorila, da se skoraj poslovi stari in napoči novi dan, smo zlezli v podstrešje.

Postelja je bila — turistovsko povedano — naravnost izborna, in vendar nisem mogel zatisniti očesa. Zunaj, tik pod mojo glavo, je v globočino padal gorski studenec, zdaj pa zdaj je bilo čuti zvonec govedi in drobnice, ki se je stiskala krog ognja na trati pod kočo. Sicer pa je bilo vse tiho, tudi vihar se je bil že polegel.

Nisem bil utrujen, ker turist ne sme misliti na utrujenost, toda na moji levi in desni so se oglašali pretrgani in zamolklo hropečih sosedov, ki so kot težak kamen udarjali na moje razdraženo uho. Pa spi, če moreš! Šele proti jutru sem nekoliko zadremal, a skoraj je bilo treba vstati.

Napravil sem se in pogledal skozi okno, hočem reči skozi odprtino. Vihar je bil namreč razbil steklo in ga odnesel s seboj.

Gorski vrhovi so se že lesketali v jutranjem sijaju. Velo polje — enkaj metrov pod nami ležeča dolinica — je odevala lahna, komaj vidna meglena tančica. Na parobku zadnjih dreves je nalagal pastir drva, dočim je sočnato travo že pulila marogastosiva živina. Vsenaokrog je bilo sveže in ljubko veselo — kakor navadno po blagodejnem dežju.

Steza se zopet vije više in više; med klini in železnimi vrvmi smo že prekoračili prve prepade, rastlinstvo zginja, le tu pa tam še bolesi v jutranji rosi belo-rumena "triglavska roža", pokrajina joči prepadl, nad nami sinje nebo! Življenje nima več mesta v tem postaja bol in bolj divja. Vzpremo se še eno strmino in že smo v območju večnega snega in ledu.

Veličasten razgled se nam odpre s te višine. Pod nami zeva-prostranem kamnitem morju, le orel, "kralj višin", še gnezdi v kakem nedostopnem duplu in gospoduje v vsej svoji svobodi.

Na Kredarici smo, 2515 m nad morjem!

Kredarica nalikuje ovalno vzpeti planinci, ki jo oklepajo nekoliko višji skalnati vrhovi. Nad njenim hrbtom se vzpenja Mali Triglav, od katerega jo loči le nekaj metrov globoka škrlina. Na Kredarici se stekajo vsa pota, ki vodijo na Triglav: iz Bohinjske doline čez Velo polje in Komarčo, od Save Dolinke, pa iz Mojstrane in Kranjske gore.

Ob stiku vseh te potov se ponosno vzdiguje Triglavska koča, ki jo je leta 1896 postavil s pomočjo Slovenskega planinskega društva g. župnik Aljaž, oče slovenskega planinstva. Ta krasna in prostrana planinska koča je najvišja in največja izmed vseh slovenskih planinskih koč.

Dobra dva metra od koče stoji lična Triglavska kapelica. Njeno zanimivo zgodovino nam je že imenovani g. župnik Aljaž takole opisal:

"Ustregel sem nele duhovnom, ampak tudi mnogim turistom, da sem napravil na Kredarici zraven hiše tudi malo, pa lično kapelico, v kateri se lahko mašuje. Prostora imajo v njej mašnik in kakih pet ljudi, drugi stoje lahko med mašo zunaj pred vratmi.

Nad vratmi je v marmornati plošči napis: Ave Maria, gratia plena — Zdrava Marija, milosti polna. Znotraj je napisano: Aedificavit Jac. Aljaž, par. adiuvantibus benefactoribus — Zgradil Jakob Aljaž s podporo dobrotnikov.

Zvon nad portalom, težak 10 funtov, sem kupil pri Samassi v Ljubljani in ga koj peljal v št. Vid k Belcu, da mu je naredil železen jarem. Nad njim je strelovod.

Nekaj so mi pripomogli dobrotniki, večinoma sem pa stroške za zidavo plačal sam. Tudi cerkveno obleko in posode sem oskrbel. Lep mašni plašč je podarila baronica Lazzarini, načelnica usmiljenih sester v Begunjah, drugi plašč pa ravnateljica dekliske-

ga liceja na Dunaju vsled priporočila g. muzejskega ravnatelja Mantuanija.

Kapela je priporočena Lurški Materi božji. Bohinjke iz Velegra polja so pozneje milo prosile, naj bi bila kapela posvečena Mariji Snežnici, kar ima lep pomen, pa bilo je prepozno. Kip Marije bohinjske pastirice vedno lepo krasijo s planinkami.

Pred 20 leti sem poročil v kapeli, v tej idealni planinski višavi, gospoda Korenčana. Blo je srečno. Lani me je z gospo obiskal in mi v zahvalo prinesel darilo, češ, da sem ga dobro poročil.

Kadar je temna noč in pozni turisti ne morejo najti Kredarice, takrat začne okrbnik Arh zvoniti z zvonom nad kapelo; tako se orientirajo turisti, ki spodaj v temi tavajo."

Tako je Marija resnična "gorska zvezda in vodnica".

Po končani sveti daritvi, ki so se je udeležili vsi v koči zbrani turisti, smo si izvolili prostor za pečjo.

Posebna čustva se porajajo v duši. Vsenaokrog mrtvo skalovlje, grušč, pesek, sneg in led, veter poje svojo pesem in udarja na stene, da se zdi, zdaj pa zdaj poletimo s kočjo vred v globoke prepade. A v koči? Okrog pogrnenih miz sede turisti: pijejo čaj, si nazdravljajo z okusnim ljutomerčanom, kosijo kakor v ljubljanskem hotelu Unionu, pišejo karte in se zabavajo kakor stari znanci, dasi se mnogi še nikdar niso srečali in videli. Tu ni doma sovraštva ne strankarskih preprirov, tu gori kraljuje bratska ljubav, zato nas tako rado vleče

"...nazaj, nazaj v planinski raj."

Od Kredarice do vrha Triglava je še dobrih 350 m.

Pričeli smo stopati po umetno izpeljani stezi, ki pelje navzgor. Nad nami gosta megla, na desni veliki Triglavski ledenik, na levi pa tudi po 300 m globoki prepadi. Steza je postajala vedno bolj strma. Na najbolj nevarnih mestih je zavarovana z močnimi železnimi klini in debelo vrvjo iz žice. Izprva smo se oprezno oprijemali klinov in žic in premišljeno pokladali noge na kamnite stopnice, v živo skalo vsekane; polagoma je pa tudi sicer pogumnega Gregorca zapustil tremolo in stopali smo samozavestneje, čeravno se je marsikje odlomil kamen in z velikim hruščem zdrčal v globoki prepad.

Po enurni hoji se oddahnemo. V skalo pod glavnim grebenom je vridana marmornata plošča s sledečim napisom: V spomin Valentinu Vodniku, ki je bil na Triglavu dne 25. avgusta 1795 leta.

·Sklad nad skladom se vzdiguje

golih vrhov kameniti zid,
Večni mojster ukazuje:
Prid zidar se les učit."

Še nekaj metrov in že smo na cilju — vrh Triglava!

Kakor v nekdanje spomine zamaknjen sniva stari velikan sredi svojih sosedov — podložnikov. Od tega skalovja veje tajinstven duh nepoznane drvnine. Dozdeva se, da je v teh kamenih vendar še ostalo nekaj živega iz davno minulih časov. Kakšno je bilo njegovo teme, ko ga je prvokrat videlo človeško oko? O, da bi mogel za hip nazaj v tisto dobo, ko je naš nemi orjak še nosil zeleno kapo, ko so na njegovih prsih počivale vitke jelke in košate bukve in si šepetale povest iz davnih časov, ki jih več ni...

Pravijo, da spada razgled s Triglava med najveličastnejše v vseh Alpah. Triglav tekmuje celo s svetovno znanimi švicarskimi velikani. Nemški pesnik Baumbach poje o njem:

"Molčé orjaki zro me, v led zaviti,
kadar na tebi mi sree igra;
Italija pod menoj v solnčnem sviti
pozdravlja me, in val morja."

Vrh Triglava je sloveči Aljažev stolp, najvišje stoječa stavba v vsem slovanskem svetu. Sestavljen je iz samega železa, visok 2 m, v premeru pa ima 1.25 m. štiri majhna okenea gledajo proti 4 glavnim stranem neba. V njem je za 4 osebe prostora. Štiri železne vrvi ga pa varujejo pred vetrom in snegom.

V stolpu je shranjena spominska knjiga, štampljica in 4 okrogli stolec za odpočitek. Ko sem tudi jaz v spominski knjigi oveko-večil svoje ime, sem opazil, da je moj podpis že 1072. v letošnji sezoni. Število obiskovalcev narašča z vsakim letom. Posebno veliko jih prihaja z juga s Hrvaške in Srbije, pa tudi iz Italije, Nemčije in Madjarske.

Kazalec je kazal tretjo uro popoldne.

Na vrhu Triglava! V duhu mi še danes vstajajo vsi tisti nepozabni prizori. Pravljíčno lepo je bilo. Vsenaokrog skalnato morje, nad nami azurna modrina neba, pod nami zevajoči prepadi. Zelena Golica in sivo pisani Stol se zdita kakor veličasten tepih, ki ga obrobља bistra Sava, hči planin. Oči pijo, duša se divi, sree pa naslaja ob tej božji panorami.

Tone je dal znamenje za odhod.

Izprva je šlo vse brez nezgode, veselega obraza in zadovoljstvom v sreca smo hiteli navzdol. Pa glej ga spaka! V hipu leži

pred nami širok lednik. Iz napol vidnih stopinj je bilo lahko sklepati, da je že pred nami nekdo poizkušal svojo turistovsko srečo. Gregorec, dasi navadno zelo oprezen, ne pomišlja veliko ampak zakliče: "Pogum in v primerni razdalji za menoj!" Toda nisem bil še premaknil noge in že me je spreletela ledena zona. Sicer se pa tak prizor ne da popisati, treba ga je na lastne oči videti. Kot bi trneil, je bil naš zastavonosец deset metrov pod nami. Sreča v nesreči je bila, da ga je ledeni plaz vrgel na rob zmrzlega snega. Pri neradovoljnem drčanju je zadel ob kamen. Da ga ni rešil kamen, bi ga bil še tisto noč objel v svojem hladnem naročju več sto metrov globoki sneženi prepad.

Ko smo pozno v noč v hotelu Triglav v Mojstrani legli k počitku, se nam je ponovno izvil vzdih hvaležnosti Lurški Materi Božji na Kredarici. Preplašeni Gregorec pa je celo v sanjah ponavljal: Ave Maria, gratia plena!

Lepa je naša zemlja in njene pisane livade in planine in vredna vse naše otroško goreče ljubezni.

K o n e c.

Franjo Neubauer, Veliki Gaber na Dolenjskem:

Kakšna je tujina?

(Pismo slovenskim izseljencem)

Kakšna je tujina,
kakšen tam je svet?
Ali od ljubezni
lepe je ogret?

Ali čuti rádost
z bratom in s sestró,
jih li pomiluje
ko jim je hudó?

Morda glas zadirčen,
trd je in robát,
ko mehkobe moral
biti bi bogat?

Mórda ne izteza
tujec močnih rok,
da bi sólze brisal
in ustavljal jok?

Ah, vi bratje dragi,
sestre sred daljin,
saj domá smo tudi
polni bolečin!

Vedno bolj je pot nam
trnjev in kamnit,
vedno bolj v temine
goste je zavít.

Tudi tu osoren
zabolí ukaz
in trpin zakriva
žalosten obraz.

Šestdesetletnik Jozef Klekl

Naša dolžnost je, da slavimo zaslužne može. Zato radi prinašamo danes življenjepis našega prekmurskega narodnega probuditelja in vodnika. Iz spoštovanja do gospoda jubilanta in do lepega slovenskega prekmurskega narečja, ki ga je gospod jubilant še za časa madžarsšega gospodstva tako lepo književno ugladil, pa tudi kot poklon številni in zavedni tukajšnji prekmurski koloniji, prinašamo ta naš članek v prekmurskem narečju in pravopisu. Gospodu Jožefu Kleklu, zaslužnemu slovenskemu velmožu, našemu odličnemu sotrudniku in velikemu prijatelju izseljencev, se ob njegovem jubileju tudi mi hvaležno in s spoštovanjem klanjamo.

Uredništvo.

Dne 13. oktobra 1874 so zagledali svetlost toga sveta eden največji sin naše Krajine, Klekl Jožef, vpokojeni plivanoš v Črensovcu i urednik.

Kak skoro vsi narodovi delavei, tak so tudi oni prišli s priproste kmečke družine. Starišje so bili srednje premočni. Oča Štefan, prava ravenska korenina, so bili daleč okoli znani prekšenjak i jako dobroga sreca človik. Mati skrbna, dobra krščanska ženska so že zamlada vcepili malomi sini globoko vero i gorečnost za dobro.

Nižjo gimnazijo so zvršili pri benediktinceaj v Köszegi, višjo pa v Szombathelyi. Iz njihovi dijaški let je znano, da so bili skrbliivi pa jako vesele narave.

Leta 1893 so stopili v szombathelysko bogoslovno semenišče, kde so se vkljub svojoj veseloj naturi jako resno pripravljali na duhovniško pozvanje. Posebno važne so bile v letaj bogoslovja počitnice pri pokojnom dr. Ivanociji, šteri so blagodjeno vplivali na mladoga bogoslovca.

11. julija 1897 leta so bili posvečeni za duhovnika i 25 julija so meli domačoj fari na Tišini novo sveto mešo, kde so ostali tudi kaplan celi pet let. V tej letaj na strani vučenoga i gorečega Ivanocija so zoreli njihovi velki načrti za rešitev duš i pravie našega lüstva. Ivanoci so njim bili vzor duhovnika, posebno pa so pridobili o dnjega na borbenosti. Še zdaj se pri vsakoj priliki spomni-

jo pokojnoga i se na njega zazavljajo. V tej letaj sta izdala Kalendar Sreca Jezušovoga.

Na Tišini bi ešče najbrž duže ostali, či ne bi bila 1902 leta firma. Na firmi so že deca pri veronavpki slovenski odgovarjala po Sašovičovem i Bašovem odnosno Rakovičovem Katekizmuši i Kolarovoj Bibliji. To je tak svadilo nestrpne magyarske učitefe i notarjuše, da so po firmi zatožili g. Klekla i pokojnoga g. Bašo pri višešnoj oblasti, štera je zahtevala, da se morata iz Slovenske krajine odstraniti. Čiravno so njidva učenei najbole znali veronavuk i je vsa slavnost bila najlepše organizirana, tak da so vsi čakali, da dobita pohvalo, sta morala nškori iti, g. Baša med Bele Hrvate, g. Klekl pa med Nemce i Horvate v Inced.

V Ineedi je bilo düševno življenje jako zapuščeno. Večina vernikov, eszonski zidarov je v leti delala v Graci, odked so prinesli mnogo verske mlačnosti i nevere. Tüdi po zimi je bila cerkev prazna. Samo edno leto so bili tam i cerkev se je znova napunila.

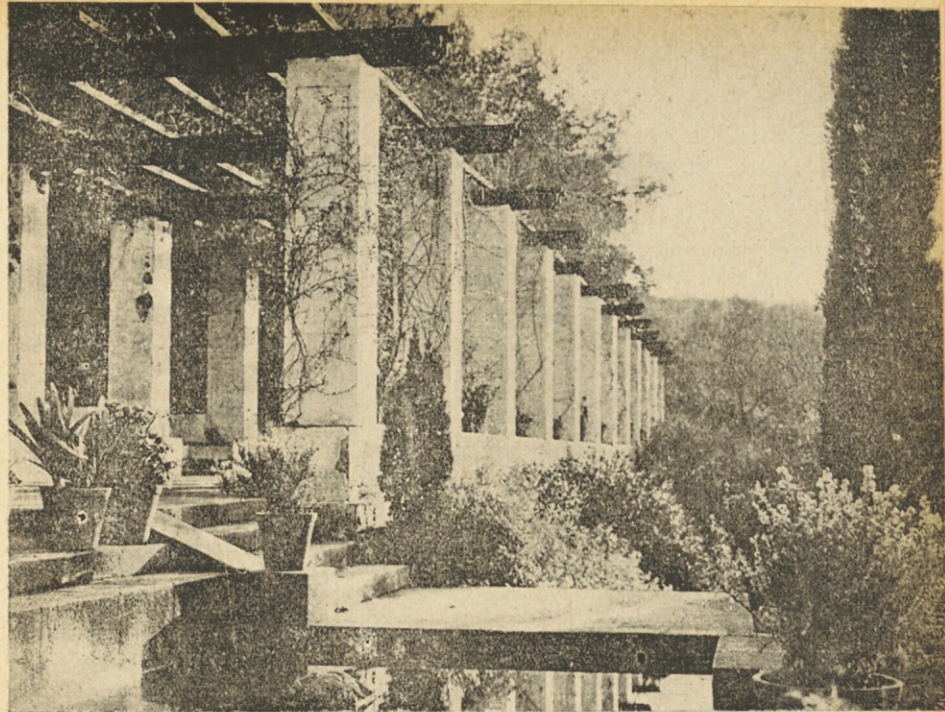
V tom časi, kda so bili daleč vkrej od svoje Slovenske krajine, je v nji dozorela miseo, da bi zdali Marijin list, po šterom bi tüdi te, kda bi bili daleč od nas, davali slovenskomi lüstvi düševno hrano.

Te svoj načrt so spelali letoš ledkar, kda so že bili v Črensoevii kaplan. Mi starejši se ešče zdaj spominamo, kakša je bila cerkev i kakše dühovno življenje črensovske fare. V cerkvi pod ves razdreti, oltarje so se podirali, svetniki so bili vse spotreti, nad okna pa je šo v cerkev dežč. Komaj lve leti i cerkev je bila tak sijajno popravljena i okinčana, da je ešče dnesden v ponos črensovskoj fari.

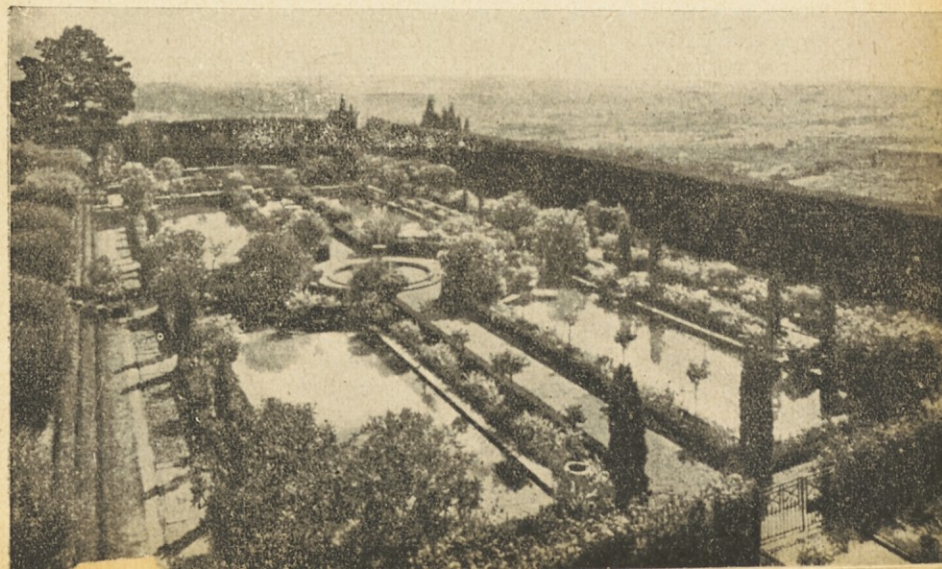
Ešče vekša je bila dühovna obnova črensovske fare. Nastavili so bratovščine, tretji red vpelali, mesečne spovedi, vdomaćili pobožnost 9 prvih petkov. Pa tüdi po drügi faraj so po Marijinom listi s pomočjov Sakoviča i Bašo vpelavali pobožne bratovščine.

1905 leta so, brezi da bi prosili, bili imenuvani za sebeščanskoga plivanoša, kde so ostali do 1910 leta. Tüdi pri Sebeščani so zidali gospodarsko poslopje, skopali stüdenec, sadili gorice, popravili cerkev. Posebno lepo pa je z njihovim prihodom zavelelo versko življenje te fare. Obiskali so vsako družino i lüstvo navdüšüvali za goreče krščansko življenje. To delo pa je zahtevalo dosta trüda, zato so po petletnom deli v toj fari zbetežali i stopili v pokoj.

Pa v zasluženom pokoji so nej mirüvali. Poleg Marijinoga lista

Zgoraj: Slikovita partija iz znanega javnega parka Monjuich v Barceloni.
Spodaj: Skrbno negovan zaseben vrt.

i Kalendara Sreca Jezušovoga so 1913 leta začeli izdajati Novine. Kak da bi naprej somlili, da pride svetovna bojna i preobražüvanje Evrope, kda de našemi lüstvi tak krvavo potreben list, šteri de je vodo prek viherni časov svetovne vojne i njeni posledie.

Vsa njihova lübezen i trüd za naše lüstvo pa se je pokazala med svetovnov bojnov.

Redki vojak je bio v svetovnoj bojni, šteri njim ne bi pisao.

Vsakšemi so dali odgovor, ga tolažili i düševno krepili. Vnogim so tüdi v časi stradanja poslali ka so si od vüst pritrkali.

Prišle so rekviracije. Znano je, kak so dostakrat notarjuše krivično postopali; sirotam jemali, bogatim nihavali. Kama se naj obrnejo siromaki za pomoč? K oči našega lüstva, k g. Klekli. To zagovarjanje sirot ji je vodilo v politiko.

Najvekše delo v časi med svetovnov bojnov pa je, da so lüstvo zbüdili k narodnomi osvedočenji. Novine so vsikdar bole i bole povdarjale naše narodne pravice. Vojaki na bojišči i ki so doma ostali, so proti konci vojne priznavali svoje slovenstvo i zahtevali narodne pravice. Da so nas velki dogodki na konci svetovne bojne nej našli popunoma nepripravlene, se mamozahvaliti našemi g. šestdesetletniki.

Samo ob sebi se razmi, da ji je lüstvo notri do 6. januara 1929 leta pri vsaki volitvaj zvolio za svojega zastopnika.

Kak poslanec so se v prvovj vrsti bojüvali proti vsefele mašetarom, šteri so šteli agrarno reformo napelati v strüge svoji haskov na rovaš siromaškoga lüstva. Či bi g. Klekl v svojem živlenji drügo nikaj nej napravili samo to, ka so napravili za pravično spe-lanje agrarne reforme, bi njim naše lüstvo moralo biti že samo za to iz sreca zahvalno.

V poslanski letaj je njihovo delo vsestransko. Borili so se za popolno gimnazijo v Soboti, ustanovili so dijaški zavod Martinišče, se brigali za naše izseljene delavce, ustanavljali i pospeševali zadružništvo, skrbeli za sirote, ustanovili Dom sirot v Turnišči itd.

To je živlenje moža, šteroga nam je Bog poslao v tej viherni časaj, da vodijo naše lüstvo prek nevarnosti brezi velke škode i zmešnjav. Ne, to ne samo živlenje moža, to je mladeniška borba, ki jo z gorečnostjov bojüjejo naš dühovni oča tüdi v svojem šestdesetom leti.

Slovenski ženski dom

(Nadaljevanje)

III. Socijalna zaščita

Jasno je, da sta odločno socijalni, to je občekoristni, že obe prvi nalogi Slovenskega ženskega doma, gospodarska in zdravstvena zaščita slovenskih izseljenik. Samo ob sebi umevno je s o c i j a l n a občekoristna tudi celotna ustanove Slovenskega ženskega doma ter segajo posamezne točke, ki smo jih ali jih še bomo podrobneje razvili, ena v drugo, vendar smatramo za primerno ustaviti v našo razpravo še posebno socijalno poglavje. Dočim razpravlja namreč prvih dvoje poglavij bolj o nasvetih in pomoči, ki bi jih dajal Slovenski ženski dom **posameznicam**, posameznim slovenskim izseljenkam, da se v življenjskem boju vsaka zase in vsaka v svojem delokrogu čim bolj uveljavi, bo govorilo to tretje poglavje o nalogah, ki jih ena sama izseljenka nikakor ne more izvesti, marveč je potrebno zanje skupno delo kolikor mogoče velikega števila slovenskih izseljenk, delo ustanove Slovenski ženski dom.

Oglejmo si najprej eno tako nalogo, kateri bi moral posvetiti Slovenski ženski dom vso svojo pozornost. Je to skrb za slovenske izseljenke, ki so postale kakorkoli delanezmožne ali so ostarele.

Do zadnjega časa smo mislili, da je dovolj, če človek "za stare dni" hrani. Varčnost so naravnost vsiljivo propovedovali in jo še propovedujejo skoro vsi uvidevni ljudje. Celo poseben praznik varčnosti so ustanovili in ga praznujejo.

Nikakor nočemo mi vabiti ljudi v rabsipnost. Pridružujemo se tistim, ki pozivljejo h varčnosti. Vendar nočemo biti slepi, temveč si hočemo brezobzirno in od blizu ogledati tudi nekatere senčne strani varčnosti po dosedanjih načelih.

V št. 62 našega lista in na strani 105 smo objavili pozornosti vreden članek o Naši izseljenski bodočnosti, ki je vreden, da ga naši čitatelji in čitateljice še enkrat poiščejo in preberejo. Članek ponavlja za uvod vsebino Malešičeve povesti Izobčenci, ki govori o dveh sestrah, bivših izseljenkah, ki sta "desetletja vzorno ži-

veli in pridno delali v mestu, ter si tudi precej prihranili za stara leta. Pa je prišla vojna, z njo razvrednotenje denarja, nato bolezen, in od dela onemogli sestri sta se znašli na ramah domovinske občine. Ta je skrbela zanj tako, da je prva že kmalu od lakote umrla v nekem hlevu na gnoju, druga pa ne dolgo za svojo sestro in ne dosti bolje." Taki slučaji so tako pogosti, da bi bilo čudno, če nismo že sami kaj podobnega izkusili. In lahkomišelnosti bi bile, če bi mislile, da nas kaj takega ne more zadeti!

Osebo poznam jaz na primer več slovenskih izseljenk in izseljencev, in tudi ve same jih najbrže poznate, ki so živeli pred vojsko na primer v Nemčiji, dobro služili in skrbno hranili, in so danes brez svoje krivde pravi berači. Vojska je popolnoma razvrednotila nemški denar. S prihranki tridesetletnega trdega dela si ni mogel kupiti naš izseljenec v Nemčiji niti ene same žemlje! In računajo v Nemčiji 50.000 naših izseljencev!

Pa tudi še marsikaterim drugim izseljencem se podobno godi!

Slovenski človek, ki je na primer v Severni Ameriki garal trideset let ko črna živina, varčeval ko mravlja in nosil svoje prihranke v hranilnico ali plačeval asesmente za naše podporne jednote, je izgubil polovico svojih prihrankov, ker je padla vrednost ameriškega dolarja za približno eno polovico.

Kdor je na primer v Argentini trideset let delal in varčeval je vsled padca argentinskega denarja izgubil dve tretjini svojih prihrankov ali dvajset let dela, prihranki, ki jih ima po tridesetletnem delu odgovarjajo zaslužku desetih let, dočim je šlo dvajset let v izgubo.

Kdor je v Sloveniji trideset let delal in hranil, je izgubil približno štirinajst petnajstink zaslužka in dela: v zlato veljavo in denarno kupno moč preračunano je po tridesetih letih varčevanja samo toliko dobil iz hranilnice, kakor je vložil vanjo dve leti, dočim je dvajset in osem let trdega dela zanj izgubljenih.

Še slabše je bilo v Avstriji, ki je zamenjala 10.000 bivših avstrijskih kron za en šiling, ki ni niti toliko vreden, kolikor je bila pred vojsko ena sama avstrijska krona, 10.000 kron je bilo vredno svojčas znatno kmečko gospodarstvo s kmetijo in potrebnimi poslopji vred, jez sama pa sem po vojni kupila v Celovcu za deset tisoč kron ali en šiling — eno banano.

Najslabše je bilo pač v Nemčiji, kjer je izgubil denar praktično govorjeno popolnoma vsako vrednost, tako da ni bilo mogo-

če kupiti za prihranke enega celega življenja niti ene same žveplenke.

Kakšne nesreče se skrivajo v teh preprostih številkah! Trideset let težkega dela uničenih ali skoro uničenih! Pa tudi če jih je bilo manj! In niso bili morda uničeni kapitali bogatih ljudi, ki imajo naložen svoj denar po raznih dobičkanosnih podjetjih ali vloženi vsaj v razna več ali manj rentabilna podjetja, redkokdaj pa nalagajo svoja premoženja v gotovino in množice kmetov in delavcev, ki ne poznajo vsakovrstnih modernih denarnih operacij in nalagajo svoje prihranke najraje v hranilnice in banke, če ga ne držijo celo doma, kar ni seveda nič boljše in nič bolj pametno.

Najvažnejša in hkrati seveda najtežja naloga Slovenskega

Staroslavna stolnica v mestu Aachen (Nemcija), kamor so romali svojčas
z tudi Slovenci.

ženskega doma, ki pa bi zahtevala še mnogo premišljanja in pred vsem mnogo previdnosti, bi bila, kako preskrbeti slovenskim izseljenkam gotovost za starost in za slučaj delanezmožnosti. Dosedanji načini smo videli, da danes več ne odgovarjajo.

Dosedanji računi za starostno in nezgodno zavarovanje so bili, kakor nam je dobro znano, takile:

Trideset let zbiraš letno in mesečno po toliko in toliko denarnih enot, bodisi dolarjev ali pesov ali mark ali dinarjev, po tridesetih, ali več ali manj letih, kakor je bilo dogovorjeno, pa dobiš toliko in toliko denarnih enot, naj si bodo že dolarji ali franki ali marke ali krone ali pesosi ali milreisi. Zavarovalnice se poslužujejo še nekaterih več ali manj zagonetnih verjetnostnih računov, ki pa so po svojem bistvu vedno le eni in isti računi. Kar bi bilo vse prav, če bi vrednost denarja res ostala vedno ena in ista, toda smo žal videli in izkusili, da to nikakor ni res.

Mi vsi smo dajali denarju preveč veljave. Postali smo resnični kapitalisti, čeprav samo v malem ali morda celo samo v mislih, kar pa je koncem koncev vseeno. Predstavljali smo si, da more denar stalno in pravično zamenjati vrednost dela in življenja, pa smo se morali prepričati, da to nikakor ni res. Denar, ki sicer dobro služi, slabo gospodari, kakor pravijo o vodi in ognju. Mi pa smo celo v pregovor spravili, da je denar sveta vladar. Danes vidimo, kako slabo da je vladal. Denar je v veliki meri vzrok današnje svetovne krize.

In vendar pravzaprav nihče ne rabi denarja. Denar sam na sebi je brez vrednosti, tako kakor so brez vrednosti nemški milijonski bankovci. Rabimo pa danes in vsak čas hrane, stanovanja, obleke in drugih življenjskih potrebščin, o katerih ne vemo, če jih bomo kdaj mogli kupiti za denar, ki ga nosimo v banke in hranilnice.

Skrb za bodočnost svojih članic bi moral urediti torej Slovenski ženski dom na kak drug način, ne zgolj na denarni podlagi!

Kako?

Odgovor na to vprašanje kajpak ni tako kratek in enostaven. O tem bi morali podrobneje razpravljati od članic izvoljeni odbori Slovenskega ženskega doma. Omenjamo samo posestva, hiše, raznovrstne zavode, bolnice, hiralnice, zavetišča, sirotišnice. Kar bi bilo treba vse urediti primerno krajevnim razmeram podružnice Slovenskega ženskega doma, in pri čemer bi ne smeli prezreti domovine, Izselskih domov v domovini.

(Sledi na strani 114)

Himna drevju in gozdovom

H naši onstranski sliki.

Več sto let se zlasti v Severni, pa tudi v naši Južni Ameriki neusmiljeno uničevali gozdove, nad čemer se je narava kruto maščevala: preko izsekanih planjav divjajo danes silni viharji, ki ne najdejo na svojem potu nobene ovire, dvigajo rodovitno prst visoko v zrak, jo razsipljejo v prah in raznašajo na vse strani, doslej rodovitne pokrajine pa pokrivajo večasih, na primer prav lansko leto, z do 15 cm debelo plastjo peska, s čimer so na mah popolnoma uničena mnoga rodovitna polja in travniki. V Severni Ameriki so prepozno spoznali, kakšno korist da imajo gozdovi.

Tudi naše jadransko obrežje in naš krušni Kras sta bila nekdanj zelena in pokrita z bujnimi gozdovi. Toda njihovi tuji gospodarji so sekali gozdove, ne da bi jih zasadili z novo rastjo. Tako je lahko voda kmalu odplavila rodovitno prst in uničila še zadnje zelenje. Kako tužen je danes pogled preko goilih kraških skainatih poljan!

V Ameriki so začeli zato zadnji čas veliko propagando za drevje in za gozdove, da kolikor mogoče popravijo, kar so svojčas zakrivali. Že zadnjič smo poročali, kako so začeli na državne stroške zasajati v Severni Ameriki velikanske gozdove. En sam bo dolg 1.600 km in širok 160 km! Tri milijarde in pol mladih drevese mislijo zasaditi samo v ta ogromni gozd. Delo bo trajalo deset let.

Južna Amerika se ponaša lahko še z nepreglednimi deviškimi pragozdovi, kamor še ni stopila noga belega človeka, ki pa jih danes po nekaterih pokrajinah tudi prehitro in preneusmiljeno krčijo in izsekavajo. Zato se je dvignila zadnji čas tudi v Južni Ameriki močna kampanja za ohranitev gozdov in za pogozdovanje nepreglednih planjav, ki so že od nekdanj brez gozda (pampa).

Ko smo že zadnjič prinesli sliko propagandnega gozdnega letaka, prinašamo danes našim cenjenim čitateljem himno, slavospev v čast gozdu in drevesom, kakor jo je zložil nam že znani argentinski pesnik in pisatelj Konstančij Vigil. Takole govori med drugim gospod Vigil:

Ni popoln državni zakonik, ki ne pozna postave o spoštovanju in varstvu drevja.

Štej drevje kakega naroda in boš poznal njegovo bodočnost. Nič velikega ni pričakovati od držav, ki nimajo obilice drevja.

Srečni, močni, zmagoviti so narodi, ki rastejo med drevjem, okušajo prijetnost njegove sence in slast njegovih sadov

Drevje daje zavetje preganjanemu.

Naučimo našo mladino več kakor fiziologije dreves načina njegove rasti in ploditve, naučimo jo ljubiti drevje, ki nas obsipa z dobrotami od rojstva do smrti.

Naj bo prokleta sekira, ki brez usmiljenja, brez postave in brez strahu uničuje naše gozdove!

POR EL ARBOL

Por
CONSTANCIO C. VIGIL

No es código completo el que no establece la declaración del derecho que tiene el árbol al respeto y a la propagación, como garantía del bienestar público y de la también. Los árboles purifican y fecundizan, no sólo el aire y la tierra; nuestro corazón

Apóstoles silenciosos, nos predicán el bien prodigándolo a cuantos se les acerca. Basta mirarlos para sentir su dulzura; basta tocarlos para sentir su paz. Ellos siempre nos están aconsejando. Los malhechores tiemblan al oírlos, y temen amenazarlos para sentir su paz. Ellos dicen serían buenos!

Amar el árbol es comprender la vida. La armonía y la bondad fluyen de cada una de sus hojas mejor que de las del libro. El ámbu es toda la historia de una nación y leeréis su porvenir. Nada grande hay que esperar de los países de gozan, de la caricia de su sombra y de la terapéutica de su fruto. Felices, fuertes y triunfadores son los pueblos que surgen en medio de los árboles. ¡Sabéis de dónde viene, si no es de sus bosques, esta fragancia virginal de América, que con fruición aspira el mundo?

Los árboles impiden las cargas de caballería, que nos empuja al porvenir, y amatan al perseguido. En ellos está el secreto de su vida. Cuando juzguéis a un hombre, disminuid la pena en relación al número de árboles que plantó. * * *

Yale más plantar árboles que estatuas, que no crecen ni alimentan, ni abrigan, ni educan, como los árboles. * * *

Cosas realmente bellas son estos árboles gigantes de algunos países, orgullo de la ciudad, testimonio de su cultura, deleite del espíritu, defensa de la salud. Cualquier día los amenazará el prurito de la innovación, la racha de la moda que abatirá ya otros colosos admirables, para trazar en su sitio garabatos de jardinería. * * *

Enseñamos a los niños algo más que la fisiología de los árboles; enseñamos a amarlos, puesto que ellos nos colman de beneficios, desde el nacimiento hasta la muerte, cuando las fibras del árbol envuelven nuestro cuerpo y es incompleto el sueño si el árbol no lo vela. * * *

Induzcamos al hombre a defender y propagar el árbol. Sea domada el hacha que destruye nuestros bosques, sin piedad, sin ley, sin pite, al menos, nuestros bosques! * * *

Podríamos enseñar a los niños algo más que la fisiología de los árboles; enseñamos a amarlos, puesto que ellos nos colman de beneficios, desde el nacimiento hasta la muerte, cuando las fibras del árbol envuelven nuestro cuerpo y es incompleto el sueño si el árbol no lo vela. * * *

Induzcamos al hombre a defender y propagar el árbol. Sea domada el hacha que destruye nuestros bosques, sin piedad, sin ley, sin pite, al menos, nuestros bosques!

S čimer pa seveda spet ne mislimo čisto izločiti denarja iz poslovanja Slovenskega ženskega doma, ampak mu dati samo mesto, ki mu gre, to je napraviti ga našega služabnika mesto okrutnega gospodarja.

IV. Narodnostna zaščita

Jasno je, da bi bil v zgornjem smislu ustanovljeni in poslujoči Slovenski ženski dom odlična slovenska narodna ustanova, saj bi zajel polovico in sicer narodnostno važnejšo polovico slovenskega izseljenstva, naše matere in bodoče matere. Naši izseljenski možje in očetje in bratje morajo namreč navadno vun iz hiše, v trdi življenski boj. Zjutraj odhajajo in pozno zvečer se vračajo, trudni in izčrpani. Kolikor je med nami bogate in učene moške gospode, se briga za svoja gospodarskega, denarna, politična in diplomatska vprašanja. Vsa vzgoja je prepuščena nam ženskam, materam, sestram. Me skrbimo kakor pač znamo in moremo za plod svojega srea, za svoj drobiž, ki je naša narodova last. Ko ne bo več ne nas, ne naših mož in očetov, ne gospode, ne siromakov, bo ostala mladina, ki bo nadaljevala nas in naše delo in sicer tako, kakor jo bomo znale vzgojiti me matere.

Tudi ob tej priliki opozarjamo na odlični članek o Izseljenških problemih, ki ga je objavilo naše Duhovno, življenje za izseljensko nedeljo 1934, v številki 69 in na strani 427, iz katerega je dobro razvidno, da naši domovini tudi sicer ne more biti vseeno, kako da bo vzgojena naša slovenska izseljenska mladina. Naj dodam tam obravnanim mislim samo še eno, ki je posebno veljavna za Južno Ameriko.

Povojni južnoameriški slovenski priseljenci najbrže ne vedo veliko o važni jugoslovanski narodni vlogi, ki jo je igrala Južna Amerika za časa svetovne vojske. Kdor bi se hotel o njej nekoliko poučiti, naj si naroči "Arhiv jugoslovanske Narodne obrane iz Južne Amerike", ki izhaja v Zagrebu, Branimirova ulica 15|I. Ti v približni obliki Duhovnega življenja izhajajoči zvezki prinašajo izvlečke iz južnoameriškega jugoslovanskega časopisja za časa svetovne vojske, ko so tukajšnji naši izseljenci med drugim skoro izključno vzdrževali tudi Jugoslovanski odbor v Londonu, za kar je bilo treba letno več milijonov argentinskih pesov! Mislim, da bi bila naloga Duhovnega življenja posvetiti tudi v to dobo. Tudi Slovenci smo se namreč, čeprav maloštevilni, v tem gigantskem boju hvalevredno izkazali. Škoda je, da niso bili ti časi v sloven-

skem jeziku še nikjer opisani. Z vzdrževanjem Jugoslovanskega odbora v Londonu je naše južnoameriško izseljenstvo odločilno sodelovalo pri ustvarjanju nove države Jugoslavije. Glejte, kakšnega pomena je lahko za domovino svestno in narodno zavedno izseljenstvo! In koliko lahko nezavedno izseljenstvo domovini tudi škodi!

Če je dobra vzgoja že doma težka, je v tujini še destekrat težja! Posebno narodnostna vzgoja, kateri je v tujini vse nasprotno. Za danes nimamo pri svoji vzgoji druge pomočnice, kakor svoje zdravo, po naravi plemenito in še v domačih krajih vzgojeno žensko srce. Žal pa preti velika nevarnost, da iz mnogih, mnogih naših slovenskih izseljenskih deklet ne bo več zlatih slovenskih mater, kakor jih poznamo iz domovine. Trdo izseljensko življenje v katerem niso imele nobene tolažbe in nobene opore, je le prehudo ravnalo z njimi, tako da končno niti ni čudno, če so podlegle in onemogle.

Samo po sebi umevno, bi moral smatrati Slovenski ženski dom za eno izmed prvih svojih nalog, kako bi pomagal našim slovenskim izseljenskim materam, pri vzgoji slovenske izseljensko dece. Pri čemer ne mislim samo slovenskih izseljenskih šol, ki so sicer sila važne, vendar v zadovoljivem številu iz raznih vzrokov žal neizvedljive, saj jih navadno niti državne postave dežela po katerih živimo, ne dovoljujejo. Vendar je še sto načinov na katere bi mogel Slovenski ženski dom pomagati slovenskim izseljenkam pri vsestransko čimboljši vzgoji njihove mladine. Če omenjam samo otroška zavetišča, otroške vrtee, slovenske otroške počitniške kolonije, ki so navadno povsod, posebno v Argentini lahko izvedljive, slovenske otroške pevske zборе, otroške prireditve, domačo božjo službo itd. itd.

Žal nimamo ne časa, ne prostora da bi podrobneje razpravljali o gornjih in še mnogih drugih točkah in predlogih, ki se nam vsiljujejo. Končno tudi ne podajamo programa, delavnega načrta Slovenskega ženskega doma, marveč samo nekaj splošnih misli. Eno našo misel bi vendar radi ponovno povdarili: misel slovenske ali jugoslovanske izseljenske poslanice, ali kakor bi jo že hoteli imenovati, preko katere bi Slovenski ženski dom zlasti tudi želeli in moral sodelovati z uradnimi državnimi predstavništvi v izseljenstvu in v domovini.

Nikdar ne more moški dovolj poznati vseh posameznih okoliščin v katerih se gibljejo ženske izseljenke, ki so po raznih deže-

lah tako različne, pa tolikega pomena za pametno vodstvo izseljen-ske vzgoje.

Brali smo, kako so uvedli holandski rudniki posebne šolane stanovanjske nadzornice, ki obiskujejo delavska stanovanja, se zaupno pogovarjajo z delavskimi ženami in materami, jim svetujejo, kar se jim zdi potrebno, zaduje posredujejo pri oblasteh in dobrodelnih ustanovah. Eno tako gospodično so poslali Holandci celo v Slovenijo, da se je priučila slovenskega jezika in od blizu spoznala solvenske domače razmere, da bi mogla biti tako bolj na uslugo slovenskim izseljenkam v Holandiji.

Podobne, samo še vse bolj obširne in raznovrstne bi bile naloge slovenske ženske poslanice. Njeno delo bi bilo izredno hval-ležno. Zanj izdane svote bi bile državi na en ali drugi način sto-tero povrnjene. Kot prijateljica, učiteljica, zdravnica, zaupna sve-tovalka bi prihajala v slovenske izseljenske domove, kot uradna predstavnica bi v imeun domovine prijateljsko obiskovala skrom-ne slovenske izseljenske domove v tujini, govorila o domačih kra-jih, o domačih razmerah, o domačih navadah, privoščila blago be-sedo, dala dober nasvet, s svojo uradno oblastjo veliko lažje našla varstva in oskrbe za naše sirote, delanezmožne vdove, ki živijo dostikrat v tako črni bedi, poskrbela za varstvo otrok, katerih matere morajo na delo, pomagala in tolažila. Taki obiski bi bili živa vez med izseljenci in domovino, bi bili kakor ljub pozdrav, ki ga domovina pošilja svojim na tuje in bi samo ob sebi umevno tudi med izseljenci budili in žive ohranili spomine, smisel in ljubezen do domače daljne zemlje o kateri bi vedeli tudi taki otroci, ki se ne bodo nikdar več vrnili v domovino. Tako vzgojeni bodo živeli naši potomeci dve zemlji in ustvarjali med njima vez spoštovanja, razu-mevanja, bližanja in ljubezni.

Na eno nevarnost teh izseljenskih poslanic bi bilo treba tu-kaj opomniti in jo v kali zadušiti: nepotrebno in dostikrat tako kvarno službeno strankarsko agitacijo, ki je že toliko škodila slo-venskemu izseljenstvu, posebno, ker so jo doslej zanašali med iz-seljence navadno novi, neizkušeni in malosposobni uradniki, ki so mislili, da se bodo na ta način bolj prikupil svojim strankarskim predstojnikom in preje napredovali v svojih službenih prejemkih. Navadno niso taki ljudje sebi nič koristili, izseljencem, zlasti nji-hovi ljubezni do domovine dostikrat tud sebi osebno veliko škodili. Kar velja tudi o večasih prav znatno, službenih podporah, ki so jih morda dale državne oblasti seveda iz državnega denarja

raznim strankarskim društvom in ustanovam, največkrat takim, ki imajo malo zaslombe med izseljenci, za kar se izve veliko hitreje, kakor si morda doma predstavljajo, in potem take podpore veliko več škodijo kakor koristijo.

Tako organizirani, nepolitični, pač pa strogo narodni Slovenski ženski domovi bi bili kakor ljubki in prijazni slovenski kulturni očiški posejani v širno tuje morje. Vse rojakinje svojega okoliša bi zbirali v svoje okrilje. Čeprav bi bili v svojem poslovanju zelo samostojni, ker so razmere v raznih deželah zelo različne, bi bili vendar povezani v skupno svetovno organizacijo Slovenskega ženskega doma, in v kolikor je primerno in mogoče, enotno vodili svoje delo. Še posebej bi skupno slovensko žensko izseljensko glasilo vezalo v eno celoto Slovenske ženske domove po posameznih slovenskih naselbinah, pa tudi članice med seboj. Dokler bi si ne ustanovile izseljenke svojega lastnega glasila, bi naše Duhovno življenje sprejelo njihovo ustanovo pod svoje okrilje, v svoj Ženski vestnik.

Kakor vidite razumemo pod besedo Slovenski ženski dom dvoje, oziroma celo troje: skupno svetovno slovensko žensko izseljensko društvo, društva po posameznih znatnejših slovenskih naselbinah v inozemstvu, in prave domove, če mogoče lastne hiše ali pa vsaj najete prostore, ki bi služili slovenskim izseljenkam posameznih kolonij za njihova zbirališča.

Taki domovi bi bili res kos domovine v tujem kraju. Tu bi se čutile naše žene res doma. Tu bi vladali domači običaji. Razumljivo bi imel vsak tak dom svojo slovensko knjižnico in čitalnico. Morda tudi knjigarno, kjer bi bilo mogoče slovensko knjigo kupiti ali list naročiti, zlasti slovenske ženske in otroške knjige in liste. Stene bi krasile domače naravne in umetniške slike. Dom bi prirejal svoje proslave in predstave. Bil bi skratka vrel slovenskega duhovnega življenja po posameznih slovenskih kolonijah v tujini.

Poslušajte, uprava govori

ZAKAJ?

je treba vsem slovenskim izseljencem kar najnujnejše priporočati list Duhovno življenje?

ZATO:

Ker je to na vsem svetu edina splošno kulturna tedenska slovenska izseljenska družinska revija,

ker sodelujejo pri listu najboljši slovenski znanstveniki in leposlovci, bodisi iz domovine, bodisi iz izseljenstva,

ker je njegova vsebina prvovrstna, pestra, poučna in zabavna in brez primere v slovenskem izseljenškem slovstvu,

ker slovenska učiteljica in pisateljica Krista Hafnerjeva vsak teden objavlja v njem svojevrstno neverjetno posrečeno šolo za slovensko izseljensko mladino vsega sveta,

ker je ta list neverjetno poceni, čeprav prinaša mnogo dragocenih slik in je tudi sicer prav čedno opremljen. 48 prezanimivih in okusno vezanih knjižic, ki ima vsaka najmanj po 36 strani, torej celo knjižico, dobiš letno za neverjetno ceno \$ 5,

ker je izšlo doslej vsega skupaj že 75 številčk in je torej listu zagotovljena bodočnost,

ker je ta list, že danes veliko več vreden, kakor zanj plačaš,

ker ne najdeš v njem nobene politike, nobenih nepotrebnih preprirov, ampak samo to, kar je lahko vsakomur v korist in veselje,

ker se bo kakor doslej tudi za naprej tem bolj neprestano in vsestransko izpopolnjeval in boljšal, čim več naročnikov bo imel.

PREVDARI, PROSIMO, TELE RAČUNE:

Če bi izhajal list Duhovno življenje v enem samem izvodu, bi stala vsaka številka \$ 60.—, letnih številčk 48 bi veljalo torej \$ 2.880.—.

Če bi izhajal v nakladi tisoč, bi stalo 1.000 izvodov vsake šte.

vilke \$ 125.—, vsaka posamezna številka torej cts. 12½ ali letna naročnina \$ 6.—.

Če bi izhajal v nakladi dveh tisočev, bi stalo 2.000 izvodov vsake številke \$ 165.—, en izvod torej cts. 8.25, ali letno \$ 4.—.

Pri nakladi petih tisočev — ki jo slovenski izseljenci prav lahko dosežemo — bi veljalo 5.000 izvodov iste številke \$ 280.—, en izvod cts. 5½, ali letna naročnina \$ 2.60.

Pri višji nakladi bi bile cene še nekoliko nižje.

ALI SEDAJ VEŠ

zakaj da je treba vsem slovenskim izseljencem njihov list Duhovno življenje kar najnujnejše priporočati?

- 1) Zato, ker boš koristil s tem samemu sebi, ker boš dobival potem boljši list za nižjo ceno.
- 2) Zato, ker boš koristil svojemu tovarišu ali tovarišici, ali svojem v domovini, ki Ti bodo gotovo hvaležni za list, ki so ga potom Tebe spoznali.
- 3) Zato, ker bo že sedaj vsega priporočila vredni list toliko bolj v veselje, čast, korist in ponos slovenskim izseljencem, kolikor več naročnikov se bo zbralo okrog njega.

POJDI TOREJ IN TAKO STORI:

Če si lista še nisi naročil, takoj si ga naroči in nemudoma plačaj naročnino, ker mora tudi list plačevati vsako številko sproti.

Če želiš samo eno številko na ogled, Ti jo bomo radi poslali, samo piši ponjo. Če Ti ne bo všeč, nam jo, prosimo, čimprej vrni, s čimer je zadeva urejena. Ker ponavljamo, da moramo, pošteno plačati sleherno številko, nam storiš krivico, če mirno prejemaš list, ki ga ne misliš plačati.

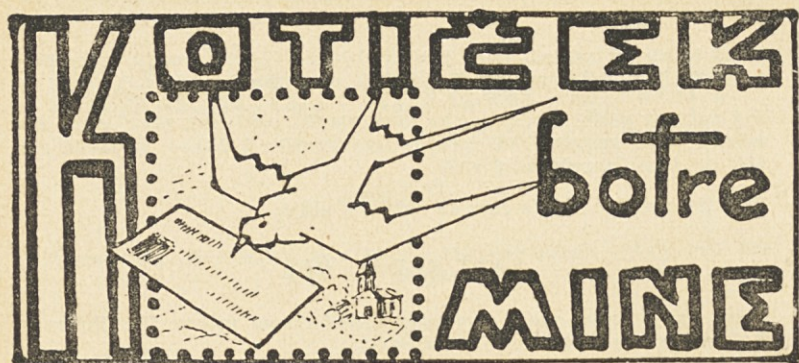
Če si list plačal, pa ne premeš kakšne številke ker se je izgubila se nemudoma obrni na upravo da Ti jo ponovno pošlje.

Če poznaš kakega prijatelja, ki lista še ne pozna, pokaži mu ga!

Pošlji ga svojem v domovino, ki jim boš težko napravil z manjšimi stroški večje veselje.

Za vsa pojasnila se obračaj na: Upravo Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Republica Argentina.

UPRAVA DUHOVNEGA ŽIVLJENJA.

Pocitnice na argentiskem kampu

Draga gospa botra Mina!

(Nadaljevanje)

Seveda je treba za vožnjo po lagunah avto posebej pripraviti. Na zadnja kolesa je treba pritrditi verige, kakor jih rabijo naši slovenski avtomobilisti v velikem snegu. Sicer se vrte kolesa kar na mestu. Nadalje je treba pregrniti voz z nepremočljivim platnom, ker bo pljuskala voda čez in čez. Včasih bo treba zapreti tudi okna. Če je voda posebno globoka, je treba obleči motor v nepremočljivo živalsko kožo. Voda namreč motorju očitno nič kaj ne prija. Kadar pride vanjo, začne na vse pretege hreščati in godrnjati. Vodnik mora neprestano spreminjati prestave. Največkrat v drugo in prvo, strah vseh šoferjev.

Koncem koncev smo le premagali vse nevarnosti in v dobrih dveh urah in pol smo se srečno pripeljali 45 km daleč na estancijo La Porfía. Porabili smo 15 litrov bencina. Vožnje po lagunah torej nikakor niso cenene. Še to moram omeniti, da je tudi voznik vsega spoštovanja vreden mož. Običajen šofer bi taki vožnji gotovo ne bil kos.

Čeprav se mi torej zdi, da je avto za pampo malo primerno vozilo, sem vendar videl pozneje, da ga imajo po skoro vseh estancijah. Po mojem mnenju bolj zaradi časti in parade. Vidite, da ča-

stiželnosti nikjer ne manjka. Najbolj primerna pa je za kamp za enkrat še dvokolnica z visokimi kolesi in mehkim sedežem na močnih železnih peresih imenovana surki, ki je tudi resnično največ rabijo, posebno za krajše in lažje vožnje. Za daljše ali nekoliko težje vožnje rabijo štirikolesen voz imenovan vagon ali vagoncito, če je manjši, in čata, če je večji.

Čate so znani, mogočni in imenitni argentinski vozovi, o katerih Vam moram vsekakor kaj več povedati, draga gospa botra.

Najprej je čata voz, ki stane kakih 1.500 pesov ali dobrih 15.000 dinarjev, kar je za en kmečki voz že čedna svotica. Naložite lahko nanj za en dober vagon, tudi 15.000 kg. Za vprego je treba kajpada svojih osemnajst, dvajset, pa tudi več konj. Če je pot kaj daljša, jih vzamejo še enkrat toliko s seboj za preprego.

Taka čata je prava ladja pampe, ki se počasi, veličastno in z velikim spremstvom pomika naprej. Tudi nekaj naših ljudi si po argentinskih poljanah s tako vožnjo služi svoj kruh.

Razumljivo, da služi čata na daljšem potu tudi za stanovanje, ki si ga uredijo, ne kakor bi si mislili doma na Slovenskem, na vozu, ampak pod vozom, ki so ga zapeljali na bolj suh kraj. Tudi ogenj zakurijo pod vozom, pečejo svoj asado (pečenko) in zavro vode za mate, brez katerega Argentinec ne more živeti. Drva je bilo treba pripeljati s seboj, ker ni kolikor oko seže daleč naokrog nikjer nobene grmade, kaj šele drevesa.

Kajpak dajejo čatom tudi imena. Eno mi je bilo posebno všeč: "Siga no, che", kar je skoro pesniško ljubko, vendar težko prestaviti na slovensko. Drugi so rekli "La Favorita".

Estancija!

Vso pot smo jih srečavali in se vozili mimo njih. Dasi so v posameznostih različne, zelo različne, so si vendar v glavnih potezah ne samo podobne, marveč enake.

Že daleč je bilo videti monte, goro, kakor pravijo malemu gozdičku ali parku, ki je zasajen okrog stanovanjskih in gospodarskih poslopij vsake estancije in čakre. Drugače ni na vsej planjavi videti nobenega drevesa. Po tem gozdičku se čeni vrednost in veljavnost estancije ali čakre. Zatrjevali so mi pozneje, da je treba za monte veliko denarja, veliko časa in veliko dela.

Sredi gozdička so si ogradili estancijeri in čakareri quinto, velik zelenjadni vrt. Quinta estancije La Porfía meri dobra dva hektarja. Svoječas je bila odlično urejena, polna redkega eksotičnega drevja. Zanimivo je, da uspevajo tam doli na argentinskem

jugu boljše vsakovrstne palme, kakor pa na primer vinska trta. Podnebje je namreč morsko, torej močno enakomerno, brez velikih mrazov, pa tudi brez posebne vročine, za palme dovolj gorko, za vinsko trto, ki hoče vročega poletja, čeprav je kratko, pa premrzlo.

Zgradbe so zelo preproste. Ker manjka lesa in kamna, in tudi za opeko zemlja ni dobra, je treba pripeljati ves gradbeni material iz mesta, večinoma iz Buenos Airesa, skoro 300 km daleč. Zato je gradnja na kampu zelo draga in vsled tega tudi zelo preprosta.

Ampak, Vi bi že radi slišali kaj od naših otrok, sirot, draga gospa botra, ki žive na Porfiji na počitnicah. Takoj, takoj!

To sem že povedal, da jih je bilo, ko sem Porfijo prvič obiskal točno 76. Na počitnicah so. Nobenega dela nimajo, kakor da skrbe za svoje zdravje. Največja njihova nadloga je dve uri spanja po kosilu. Pa nič ne pomaga. Taka je zapoved. Vsaj v posteljo morajo, čeprav ne spijo. Sicer pa je njihova zabava streljanje s pračo in igranje nogometa, česar se nikdar ne naveličajo.

Nogomet! Nogomet pomeni Argentincem vse. Kolikokrat sem opazoval in se čudil njihovi spretnosti. Buenos Aires ima celo vrsto močnih in bogatih nogometnih klubov. Sosednji veliko manjši Montevideo je bil nekaj časa celo svetovni prvak v nogometu.

Kmalu po prihodu se mi torej približa dvanajstleten, v rasti nekoliko zaostal pobič češ: Cual es su favorito? S katerim nogometnim klubom da simpatiziram. Ni bilo lahko modro odgovoriti, ker res nisem bolj od blizu poznal do tedaj nobenega buenosajreškega nogometna kluba, česar pa si ni mogel fantič ne misliti, ne razumeti. Po ovinkih sem torej pri vprašaleu samem o njih poizvedoval, ter se končno odločil za Racing, ki je baje drugi najmočnejši. Večina jih je simpatizirala z Boca Juniors. Gospod podravnatelj se je podobno kakor jaz odločil za klub Independiente. O nogometnih klubih smo se potem s to deo večkrat razgovarjali. Vi ne boste verjeli, da ti otroci vse vedo: kateri so najboljši igralci v posameznih klubih, kolikokrat da je že zmagal ali bil premagan ta klub ali drugi, koliko ima premoženja, kateri list ga zagovarja itd., itd. Jaz sem moral vzeti v svoj zagovor nogometni klub Racing, svoj favorito, in sem z vso resnostjo razlagal in zagotavljal, da letos morda še ne, ampak drugo leto bo pa klub Racing že prvi v Buenos Airesu. Seveda so mi vneto pritrjevali vsi Racingovi simpatizanti, ki sem videl, da jih ni malo. Ker je bila napovedana tiste dni tudi rokoborba med svetovnim prvakom Carnrom in Vaskom Uzeudunom, je bilo treba tudi enega izmed njih iz-

brati si za svojega favorita. Tukaj je bila izbira še lažja, ker so pobči vse dopovedali koliko da je kateri izmed rokoborcev star, koliko centimetrov visok, koliko kil težak, kolikokrat je že zmagal in koliokrat je bil premagan in tako naprej. Po starem pregovoru, da se je treba vedno zavzeti za slabejšega sem se odločil za Vaska Uzcuduma, ki je starejši, nižji in lažji. Dobro, da je bila rokoborba, ki smo jo hoteli pozno zvečer poslušati — za kar so morali imeti revčki posebno dovoljenje — zadnji trenutek odpovedana, sicer bi v njihovih očeh gotovo zgubil precej ugleda, Carnera bi bil namreč gotovo zmagal mojega "favorita".

Tudi streljanje s pračo je zanimiv šport.

Dalje prihodnjič

NAŠE SESTRE na DOCK SUDU so otvorile otroški vrtec v ulici M. E. Estevez, kjer sprejemajo otroke od 2 let naprej. Podučujejo odrasla dekleta v ročnih delih, petju in raznih jezikih.

Edina slovenska brivnica na Paternalu. — Paz Soldá 4979 —
Se priporoča: Leopold Zavrtanik

Slovenska čevljarnica
Paz Soldán 4983

Anton Saksida

**"CLINICA DENTAL DEL PLATA"
CARLOS CH. LALANNE**

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO
Sprejema vsak delavnik od 9—11.30 in 14—18 h
GARANTIRANO VSE V STROKO SPADAJOČE JELO. BREZPLAČNA POSVETOVANJA. — SPECIJALIZIRAN ZA BOLEZNI (PRELUKNJANJE) NEBA.

Banque Baruch et Cie.

BANKA JUGOSLOVENSКИH IZSELJENCEV V FRANCIJI,
BELGIJI, HOLANDIJI IN LUKSEMBURGU

15, RUE LAFAYETTE, 15
PARIS, FRANCE

Najhitreje in pod najugodnejšimi pogoji pošilja denar v domovino. Nakažite nam svote, ki jih želite poslati v domovino potom čekov, ki se glasijo na francoske franke in so plačljivi v Parizu, ali na čeke v angleških funtih, plačljive v Londonu.

Da bodo Vaši otroci boljši, bolj razumni in bolj pridni, jim kupite **VIGILOVE OTROŠKE POVESTICE** o katerih je naš list že obširneje pisal. Doslej je izšlo 63 zvezkov, okusno vezanih in ilustriranih. Po deset centavov.

Pri najboljši volji Vam Vaši ne morejo pisati vseh novic iz domačih krajev, Vi bi pa radi vse vedeli. Naročite si torej najboljši slovenski dnevnik **SLOVENEC** ali najboljši slovenski tednik **DOMOLJUB**. Naročnina dnevnika Slovenec mesečno \$ 4.—, tednika Domoljub letno \$ 6.— in mesečnika Bogoljub letno \$ 3.—.

Naročila:

UPRAVA SLOVENCA, DOMO-
LJUBA IN BOGOLJUBA
Kopitarjeva ulica 6
LJUBLJANA, Jugoslavija

Dr. JUAN ANGEL
MARTINOLICH
odvetnik

MONTEVIDEO 481
U. T. 35-5223

Moderna organizacija naše Banke, Vam nudi priložnost, za najtočnejše in najhitrejše izvršenje vseh bančnih operacij.

HRANILNICA

ODDELEK ZA POŠILJKE

ODDELEK ZA POTNE LISTKE

POSTERESTANTE

Vse Vaše potrebe, ki spadajo v omenjene oddelke lahko izvršite v našem zavodu. Uradniki Vaše narodnosti so Vam na razpolago in v najkrajšem času ste vljudno in natančno postreženi.

GOTOVOST

HITROST

USLUŽNOST

ZAUPANJE

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUR

JUGOSLOVANSKI ODDELEK

Uradne ure: od 8.30 do 7, v sobotah do 12.30

PODRUŽNICA:
Corrientes 3227
Mercado de Abasto
Buenos Aires

GLAVNI SEDEŽ:
25 de Mayo 151—159,
Av. L. N. Alem 150
Buenos Aires

**Boletín de la Misión Católica Eslovena
Službeni vestnik Slovenske katoliške misije**

CERKVENI KOLEDAR

20. januar — druga nedelja po razglasenju — ob desetih dopoldne slovenska sveta maša, popoldne ob štirih litanije z blagoslovom, ob poldnevih zvečer pa slovesna procesija s kipom svete Neže, zavetnice paternalske župnije, ki sta bila na Španskem do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

21. januar — ponedeljek — spomin svete device in mučenice Neže, katere življenje je naš list lansko leto (št. 35) obširneje popisal.

22. januar — torek — spomin svetih mučencev Vincencija in Anastazija, ki sta bila na Španskem do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

23. januar — sredo — spomin svete Emerencijane, tovarišice in prijateljice svete Neže, Agneze, ki je bila na Nežinem grobu iz sovraštva do Kristusa s kamenjem do smrti pobita.

24. januar — četrtek — spomin svetega Timoteja, učenca apostola Pavla, in škofa v svojčas tako slavnem maloazijskem mestu Efezu.

25. januar — petek — spomin izpreobrnenja apostola Pavla, ki je na poti v Damask na čudežen način postal iz preganjalca kristjanov njihov zagovornik in apostol.

26. januar — sobota — spomin svetega Polikarpa, znamenitega škofa in cerkvenega pisatelja iz dobe apostolskih očetov.

27. januar — tretja nedelja po Razglasenju — posebne slovenske božje službe bodo žal spet prenehale tja do srede meseca marca. Slovenci na Paternalu se najprimerneje udeležijo službe božje ob osmih.

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega zakona sta sklenila Julija Kristančič in Jožef Srebrnik, pred pričama Rudolfo Požnel in Franjom Faganel. Bilo srečno!

V Gospodu je zaspal Anton Dekleva in bil pokopan na pokopališču Chacarita. Naj v miru počiva.

Bratje!

Imamo darove (1), ki so po dani nam milosti različni:

če preroštvo, naj bo po nauku vere (2);

če strežništvo, naj bo v strežbi (3);

kdor je učitelj, naj bo pri poučevanju;

kdor je tol žnik, naj tolaži;

kdor miloščino deli, naj jo v preproščini (4);

kdor je predstojnik, naj bo z vnemo;

kdor skazuje usmiljenje, naj ga z veseljem.

Ljubezen bodi brez hinavščine.

Sovražite hudo, držite se dobrega;

bratovsko se med seboj ljubite;

v spoštovanju drug drugemu pruvajte (5);

v gorečnosti ne bodite počasni;

v duhu bodite goreči;

Gospodu služite;

v upanju (6) se veselite;

v nadlogi potrpite;

v molitvi vztrajajte;

s svetimi v potrebah delite;

gostoljubje gojite.

Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte jih in ne kolnite!

Veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi;

bodite med seboj ene misli;

ne hrepenite po visokih stvareh, ampak se držite nizkih.

Ne bodite sami pri sebi modri (7).

(1) Izredne darove Svetega Duha, kakor so spodaj naštetih in ki so bili v prvi Cerkvi nekaj navadnega.

(2) Od Svetega Duha navdahnjeni prerok naj uči in oznanja samo kar mu je bilo razodeto, brez vsakih svojih človeških primesi.

(3) Kdor je prejel dar in nalogo, kdor je bil za to odbran, da streže pri božji službi ali pri obedih ljubezni (agapah), naj ostane pri svojem delu in naj ne posega v drugo področje.

(4) S pravim namenom in iz prave ljubezni do bližnjega, ne zato, da bi se s tem bahal in iskal zaradi svojih miloščin in dobrot časti pred ljudmi.

(5) Nihče naj se ne povišuje nad bližnjim, ampak naj daje prednost svojemu bližnjemu.

(6) V upanju na nebesa in na nebeško plačilo.

(7) Ne domišljajte si, da ste bogvekakako modri.

Nedeljska misel, ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Kako enostavna, preprosta in lahka, pa tudi kako globoka in težko dosegljiva je krščanska popolnost izražena v gornjih Pavlovih navodilih.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA

Seja širšega odbora bratovščine Živega rožnega venca, ki bi naj bila glasom čl. 7 pravil sklicana meseca januarja, je morala biti iz posebnih važnih vzrokov preložena na poznejši čas.

Načelniki in načelnice posameznih skupin naj, prosimo, glasom čl. 5 t. 6 točno skrbijo, da bodo njihove skupine, vedno popolne, ker je to predpogoj za veljavnost odpustkov.

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Bližala se je velika noč. Jezus se je s svojimi učenci prepeljal čez Galilejsko morje v pust in samotni kraj. Pa tudi tja je šla za njim velika množica, ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki.

Jezusu so se ljudje smilili. Bolehne izmed njih je ozdravil in je začel učiti.

Ko se je dan nagibal, so apostoli rekli: "Odpusti množice, naj gredo v bližnje vasi in si kupijo živeža." Jezus jim je rekel: "Ni jim treba odhajati, dajte jim vi jesti." Odgovorili so mu: "Nimamo tukaj več ko pet hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi!" Jezus je rekel: "Vedite ljudem, naj se usedejo." In ljudje so se usedli. Bilo je okoli pet tisoč mož. Tedaj je Jezus vzel pet hlebov in dve ribi, pogledal v nebo in jih blagoslovil. Nato je hlebe razlomil in dal učencem, da so jih polagali pred ljudi. Prav tako so razdelili tudi ribe. In vsi so jedli in se nasitili.

Potem je Jezus naročil učencem: "Poberite ostanke, da se ne končajo." In nabrali so jih dvanajst košev.

In ljudje so govorili: "Ta je zares prerok, ki mora priti na svet." Hoteli so ga postaviti za kralja, Jezus se jim je pa umaknil na goro.

Pcmni. V puščavi je Jezus nasitil pet tisoč mož. Milijone in milijone pa nasičuje vsak dan. Tako tudi nas. Moli pred jedjo in po jedi!

Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua da quinta da 9.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 — Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris, 1re rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporočila se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

Očala, navadna \$ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej \$ 5.—; okvir za očala \$ 2.50; stekla za očala: eno \$ 1.50, obe \$ 2.50.

Optika

TEOFILO MOUCHARD
CERRITO 378

Telefon: 35 (Lib.) - 2819

ZAVOD NAŠIH ŠOLSKIH SESTER v ROSARIJU

calle CORDOBA 1646

sprejema na stanovanje in hrano deklice, ki obiskujejo notranjo ali katerokoli zunanjo šolo.

— ZAVOD — V. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo
Obrnite se pisмено ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO
C.G.B.A. (Bs. Aires)

Stoj! PARE!!

Ali si že plačal naročnino za Duhovno življenje?

Ali veš, da je treba plačevati naročnino za naprej in ne mor-da šele za nazaj!

Vedi, da nam ne da tiskar nobene brezplačne številke, marveč zahteva za sleherno točno plačilo.

Vedi, da je naročnina za Duhovno življenje neverjetno nizka, da ne moremo zato lista nikomur pošiljati brezplačno, izvzemši bolnice, izseljenske šole in brezposelne v kolikor nam dopušča to naš tiskovni sklad.

Kadar plačuješ naročnino, pa tudi ob drugih prilikah, se spominjaj tiskovnega sklada Duhovnega življenja!

Ali si že pridobil kakega novega naročnika?

Duhovno življenje je edina tedenska družinska revija za slovenske izseljence, ki izhaja v Južni Ameriki!

Dolžnost vsake slovenske izseljenke in izseljenca je, da jo po svojih najboljših močeh podpira!

